

джира отъ единия конь. Откачи и другия синджиръ. Конетъ пръхтѣха неспокойно, но Дѣлчо държеше юздитѣ здраво. Татко му завърза двата синджира единъ за другъ и ги закачи отзадъ на шейната. Да се влачатъ по снѣга и да дрънкатъ. Дѣлчо се сѣти: вълкътъ се плаши отъ примка.

Татко му взе камшика и току-що рече да се качи въ шейната, отпредъ изкочи другъ вълкъ... Конетъ се подплашиха и хукнаха като луди налѣво презъ полето. Дѣлчо държеше юздитѣ здраво, но не можа да надвие силнитѣ коне и тѣ хвърчеха безъ пжтъ презъ равнината.

Татко му потича, потича, па спрѣ и остана самичкъ между двата вълка.

Всѣко друго момче би загубилъ ума си отъ страхъ... А Дѣлчо се опомни бързо. Съ голѣма мжка той взе да задържа конетъ и като направиха тѣ голѣмъ кржгъ по снѣга, Дѣлчо почна да ги връща назадъ и да вика:

— Татко, ида!... Ида... Не бой се! — Той мислѣше, че татко му е близо и ще го чуе...

А татко му бѣше доста далече. Той се бѣше добралъ до единъ храстъ и хлътналъ до колѣнѣ въ дълбокия снѣгъ, махаше съ дългия камшикъ по снѣга предъ вълцитѣ и като хвърляше отъ време на време шепи снѣгъ срѣщу тѣхъ, викаше имъ:

— А-а-бре!... А-а-у! У-убилъ ви Господъ!

Вълцитѣ приближаваха, обикаляха наоколо, но задъ храста не минаваха, нито пъкъ идваха по-близо отъ десетина крачки до него... Дългиятъ камшикъ имаше на края здраво оплетено вжженце. Това ги плашеше. Тѣ виждаха вжженцето и го смѣтаха за примка, за капанъ и се пазѣха... А пъкъ, може би, и не бѣха гладни... Но можеше ли да се седи тъй въ снѣга цѣла нощъ!... Ами ако дойдатъ още вълци!... Дано Дѣлчо успѣе да избѣга дома, — мислѣше татко му.

— Но какво е това! — прошепна радостенъ той. — Нѣкой вика!... А ето и звънче звъни!... Нашето звънче!... Той се послуша. Заслушаха се и вълцитѣ. Единиятъ изви: а-у-у-у! — и започна да се отдалечава... Тръгна следъ него и другиятъ вълкъ.

А Дѣлчо приближаваше и викаше: